

ČETRTEK, 19. 10. 1978

C. Kosmač-Povše: **BALADA O TROBENTI IN OBLAKU** — PDG Nova Gorica

PETEK, 20. 10. 1978

M. Novkovič: **KAMEN ZA POD GLAVO** — Atelje 212, Beograd
A. Fugard: **POZDRAVLJEN IN ZBOGOM** — SNG Maribor

SOBOTA, 21. 10. 1978

SLOVENSKA POEZIJA ZA OTROKE NA ODRU — Mladinsko gledališče Ljubljana
P. Lužan: **SREBRNE NITKE** — Eksperimentalno gledališče GLEJ, Ljubljana

NEDELJA, 22. 10. 1978

D. Fo: **SEDMA ZAPOVED: KRADI MALO MANJ** — SSG Trst
A. Arbuzov: **STAROMODNA KOMEDIJA** — Drama SNG Ljubljana

PONEDELJEK, 23. 10. 1978

F. G. Lorca: **DONJA ROSITA** — Mestno gledališče ljubljansko
Z. Sokolovič: **IGRALEC JE IGRALEC** — Zjeh Sokolovič

TOREK, 24. 10. 1978

R. Seligo: **ČAROVNICA IZ ZGORNJE DAVČE** — SLG Celje
F. Hecziš: **CENTRALA** — SNG Maribor

SREDA, 25. 10. 1978

M. Križič: **GOSPODA GLEMBAJEVI** — Drama SNG Ljubljana
G. Lesautier: **RAGLJA** — monodrama z Moto Vraničovo

ČETRTEK, 26. 10. 1978

R. Golouh: **KRIZA** — SNG Maribor
Cervantes: **TRI MEDIGRE** — AGRFT Ljubljana

PETEK, 27. 10. 1978

P. Shaffer: **EQUUS** — SNG Maribor
G. Feydeau: **GOSPOD LOVEC** — Teatar u gostima, Zagreb

SOBOTA, 28. 10. 1978

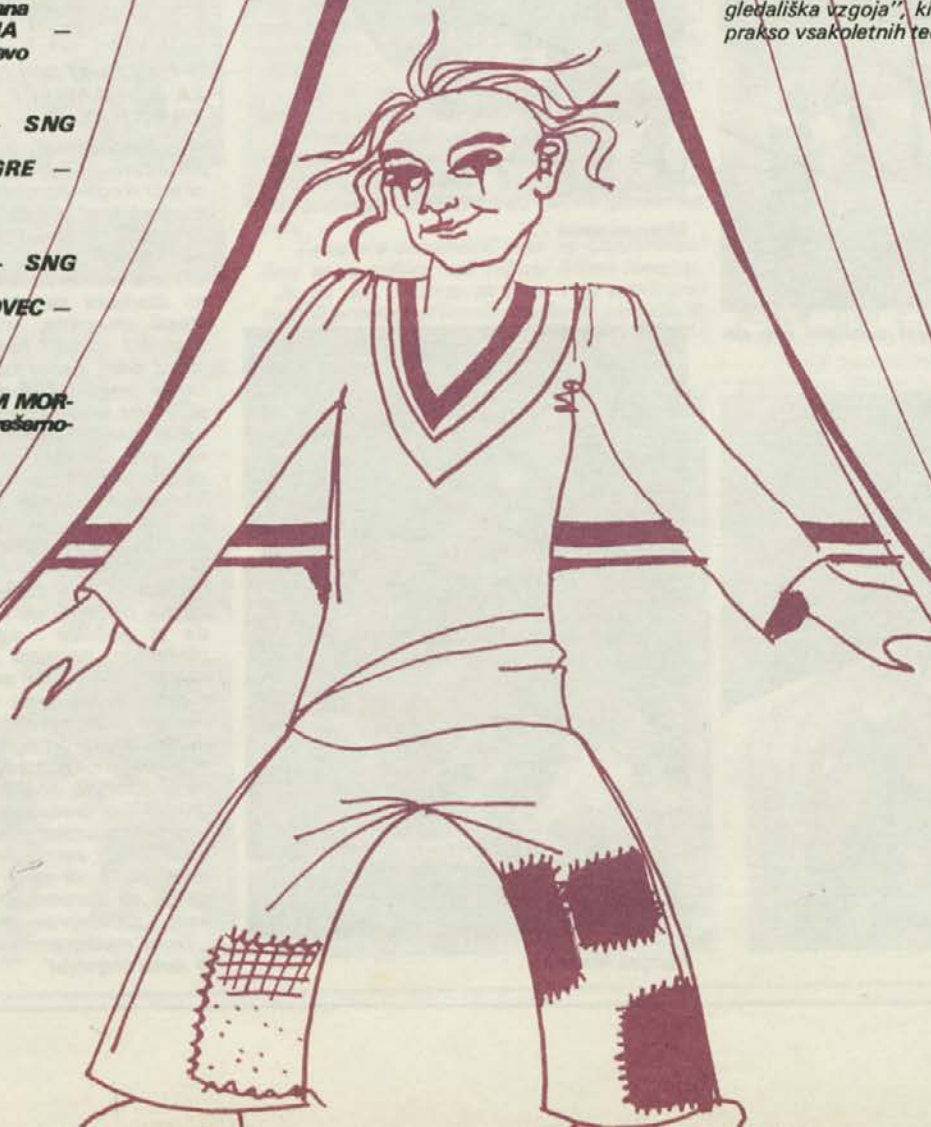
S. Mirožek: **NA ODPRTEM MORJU, ČAROBNA NOČ** — Prešernovo gledališče Kranj

BORŠTNIKOVO SREČANJE

Spet je tukaj. Največja slovenska kulturna prireditev — Borštnikovo srečanje. Odveč je govoriti o pomembnosti te manifestacije — ne le za severovzhodno Slovenijo, ki se ne more pohvaliti z množico takšnih in podobnih kulturnih prireditev — ampak tudi za vso Slovenijo, saj se v pičlih desetih dneh lahko približno določi trenutna raven ustvarjanja vseh slovenskih gledališč.

Borštnikovo srečanje je bilo očitno boljše od lanskega. Ne samo zaradi drugačne politike izbiranja posameznih predstav (večina gledališč je poslala dve deli, izmed katerih je bilo izbrano eno), ampak tudi zaradi vznemirljivejšega repertoarja večine gledaliških hiš glede na preteklo sezono. Čeprav je ta način izbiranja predstav trenutno najboljši, lahko bi rekli celo tradicionalen, se vsiljuje vprašanje, ali zares ni možnosti za druge kriterije. Kajti predstave, ki jih vidimo v tekmovalnem programu (ali izven njega), so igre lanske sezone, igre, ki so bile že neštokrat skritizirane, premete s strani teoretikov z vseh mogočih kotov. Ali ne bi bilo bolje, da bi vsako gledališče za Borštnikovo srečanje pripravilo premiero, delo, za katero bo sodilo, da lahko dostojno reprezentira nivo in usmerjenost posamezne gledališke hiše. Vsekakor bi celoten program pridobil na vznemirljivosti.

Običajne prireditve so vtisnile poseben pečat letošnjemu Borštnikovemu srečanju. Se nobeno leto ni bilo toliko manifestacij izven gledališke hiše. Sole, vrtci, delovne organizacije — to so bila mesta, ki so za deset dni zamenjala gledališniškem oder v njihovih hišah. Ne moremo mimo dveh simpozijev: simpozija „Samoupravljanje v gledališču“ in „Mladinsko gledališko snovanje in gledališka vzgoja“, ki sta nadaljevala že ustaljeno prakso vsakoletnih teoretiziranj o gledališču.

AKADEMIJA ZA GLEDALIŠČE, RADIO, FILM IN TELEVIIZIJO

Miguel de Cervantes

TRI MEDIGRE

I. BUDNI STRAŽNIK

II. DVA JEZICNEŽA

III. SALAMANSKA JAMA

Režiser: redni profesor Milen Herzog

Nastopajo:

Andrej Nahtigal

Jerca Mrzel

Nevenka Sedlar

Matjaž Modic

Jure Kavšek

Jože Hrovat

„Pozdravljeni ljudje! Vsi vabljeni ste na predstavo...!“

Jerca Mrzelova

Andrej Nahtigal

Uuuuuuuuu ...

Matjaž Modic

Sale za naše male ...

ČE NE PRIDETE VI K NAM, MI K VAM ... PRIDEMO

**O NASTOPU DIPLOMANTOV AKADEMIJE
ZA GLEDALIŠČE, RADIO, FILM IN
TELEVIIZIJO.**

„Pozdravljeni, ljudje! Vsi vabljeni ste na predstavo...!“ je vabil glas sredi sončnega oktobrskga popoldneva na dvorišču med študentskimi domovi. Čeprav si že močno zakoračil v tristotrinajsto stran bogsigavedikakšnih skript ali se pravkar poskušaš odločiti, ali naj v zasluženem spancu pozabiš na študijske napore, ne moreš kaj, da ne stopiš do okna, vržeš pogled skozenj in zagledaš — kaj? Nekakšno čudno vozilo — napol oder, napol kamion. Le kaj neki je to? In če pogledaš malo bolje, opaziš petero pisanih postav, oblečenih, kakor da bi pred nekaj trenutki izginile iz kakšne stare knjige, saj veš — tiste o vitezi in damah, o cerkovnikih in hudičih. No, stvar se počasi razjasni. To niso ne cirkuški reklamni agentje, niti ljudje, ki so enostavno zamenjali stoletje, ampak diplomanti AGRFT, ki so prišli prav med nas s tremi igrami starega mojstra Cervantesa. In tako sedaj slo nisi na oknu ali pa celo stopiš na dvorišče, da si поблиže ogledaš to neobičajno gledališče, nasmejiš se kakšni akrobaciji ali slučajni šali, ki bi se ti mogoče zdela že zlizana, nezanimiva, če ne bi bilo okoli tebe nekega prav neverjetno prijetnega vzdušja, fluida, ki te pritegne, kakor da si ti sam nepogrešljiv del predstave. In ko se predstava že končuje, ko v roki držiš ujet krožniček s posvetilom predstave, obenem pa te za las zgreši eno izmed jabolk, ki frčijo z odra, ko vogal bloka zakrije še zadnjo plat kamionodra, se ti zdi zares lepo in prijetno, da je nekoč za spremembo pač prišel k tebi, k nam, pa čeprav samo s Cervantesovimi „Tremi medigrami“. A ne samo to! Ta oder je zares življenje!

Na letošnjem Borštnikovem srečanju je tudi KATEDRA prvič prispevala svoj delež k že tako številčno bogatim nagradam. Uredniški odbor KATEDRE se je odločil, da podeli nagrado — sliko Nataše Samastur, študentke 1. letnika PA v Mariboru — najvznemirljivejši gledališki stvaritvi na BS.

Nagrado je dobila prav predstava Akademije za gledališče, radio, film in televizijo za izvedbo Cervantesovih „Treh mediger“.

Obrazložitev: Predstava Cervantesovih „Treh mediger“ v izvedbi AGRFT ne samo da vzpostavlja pri nas še zankrat v praksi neobičajen odnos med igralcem in gledalcem, ampak s tem pristopom k nikoli usahljivemu pojmovanju načina podajanja gibov in besed ruši zidove, v katere se vse prepogostokrat zapirajo gledališke hiše.

Obenem naj bo ta nagrada stimulans diplomantom AGRFT kakor tudi vsem, ki so bili pripravljeni na kakršenkoli način pomagati pri izvedbi tega dela.

MATJAŽ MODIC

Ali boste nadaljevali s takšnim načinom predstavljanja gledaliških del?

Vsekakor bi z veseljem nadaljevali. Naš predavatelj in obenem režiser te predstave Milan Hercog je ogret za stvar, a se že sedaj srečujemo z nekaterimi težavami. Akterji te predstave imajo že zaposlitev v gledaliških hišah, zato je težko usklajevati skupne proste termine. Nadalje, tu je še financiranje. Bil je mišljen celo studio AGRFT, ki bi s tem načinom dela nadaljeval, no, to bomo šele videli...

Kaj ti pomeni ta predstava, gledana povsem z osebnega stališča?

Pridobil sem zares dosti izkušenj. S takšnim načinom nastopanja, dosti bolj svobodnim v podajanju igre, se znebiš treme, nelagodnega občutka pred prvim gibom na odru.

Zakaj ste se odločili prav za Cervantesa? Zanj se je odločil naš režiser Milan Hercog.

Je pa res, da smo se prav s to predstavo najbolj približali prvotnim načinom gledališča, posebej je bilo takšno „ulično“ gledališče priljubljeno v renesansi.

Vtisi s treh vaših predstav, uprizorjenih na treh različnih mestih v Mariboru?

S prvo predstavo smo imeli nekoliko težav. Precej časa stvari nismo igrali, premagati smo morali tisto začetno tremo. A bilo je zanimivo. Dosti ljudi... Povsem drugačna stvar je bila s predstavo med študentskimi domovi. Mislim reči, ljudje so bili z vseh koncev zbrani, masa študentov, ki na „špice“ v predstavi reagira nekako drugače, z dosti bolj kritičnega stališča.

In v scenskih delavnicah?

Bil je zaprt prostor, ki nam ne odgovarja preveč, pa nekoliko psihičnega pritiska, ker je bila stvar v tekmovalnem programu. A je šlo.

JERCA MRZEL

Kako to, da si se odločila nastopiti v tej predstavi AGRFT, čeprav si že pred nekaj časa diplomirala?

Dobila sem povabilo in se z veseljem odzvala. Delo z njimi je zanimivo, sveže, mladostno, zato mi je všeč.

Boste naštudirali novo stvar ali vlekli to predstavo, dokler bo pač zanimiva?

Predstava je res še vedno zanimiva. Ljudje jo sprejemajo v glavnem zaradi njene komičnosti, vedre vsebine. Kar se tiče nadaljnega dela — zelo lepo bi bilo, če bi postalo to samostojno gledališče, kajti ta začetna ideja je zelo dobra.

Glede novih stvari, ali bi se pozneje spustili tudi v nekonvencionalen repertoar, mogoče celo neke vrste eksperiment?

Po mojem lahko. Seveda bi šlo.

POULIČNI INTERVJU

— Ali veste morda, katera kulturna manifestacija, ki se je odvijala ta teden v našem mestu, se danes končuje?

— Ne vem.

— Kaj pa o Borštnikovem srečanju ste slišali?

— Sem slišal, ja...

— Ste si ogledali kakšno predstavo?

— Ni bilo časa.

— Kaj pa vi?

— Slišal sem za to manifestacijo... vendar nisem imel časa...

— Kaj ste pa počeli, da niste imeli časa?

— Nisem bil tukaj...

— Ali veste morda, kakšna kulturna manifestacija se danes končuje tukaj v Mariboru?

— Ne.

— Kaj pa o BS ste slišali kaj?

— Ne...

— Ali ste slišali...

— Ja, za deveti kongres sindikatov...

— Vprašala sem za kulturno manifestacijo.

— Kulturna? To pa nel!

— O BS ste slišali?

— Kako to, da si niste ogledali nobene predstave?

— Nisem imel časa. Delo...

— Ali...

— Ja, seveda! Borštnikovo srečanje!

— Ste si ogledali mogoče kakšno predstavo?

— Ne... Saj ni bilo kart za dobiti...

— Pa ste se pozanimali, če sploh so na razpolago?

— Ne... vsepovsod je bilo slišati, da jih ni... pa tudi predrage so bile...

— Ali...

— Ha, ha, seveda... Borštnikovo srečanje...

— Pa ste si ogledali kakšno predstavo?

— Nel! Nisem bil tukaj. Sem iz Ljubljane.

— Ali...

— Mmm.

— Da ali ne?

— Ne...

— Dober dan! Ali ste mogoče redni obiskovalec BS?

— Ne, to pa nel!

— Kolikokrat ste bili do sedaj?

— Okrog... trikrat...

— Je to vaša žena? Tudi trikrat?

— Ne. Jaz pa sem danes prvič. Na podelitev sem prišla...

KOMUNIST

Predsednik izvršnega odbora BS Branko Gombač: „Borštnikovo srečanje ni bila, ne more biti in ne bo postala elitna manifestacija slovenskih gledališčnikov, temveč umetniško in družbenopolitično soočanje.“ Gombač pravi, da BS izgube doslej ni poznalo, in ne ve, zakaj naj bi jo imelo prav letos?! Značilno je tudi, da BS ne pozna abonmajev. Če bi jih imelo, bi „žigosali“ sedeže le za nekatere ljudi. Predstave so v prosti prodaji. Ogledati si jih morejo tako inteligent, ŠTUDENT, delavec... (Komunist, 13. oktober 1978 — Ne elitizem, temveč soočanje — str. 18)

Tovariš Gombač, ko smo intervjuvali študente, smo ugotovili, da so bile vstopnice za BS predrage. Kaj menite vi o tem?

Karte niso bile predrage! Bile so po takšni ceni, kakor so ponavadi. Bila je sicer zvišana cena pri dveh predstavah. To sta Glumac je glumac in pri Kamnu za pod glavo. Bolj poceni kart ne moremo dati, ker potem ne bi mogli kriti stroškov celotnega srečanja. Sicer pa smo spustili študente pri Čarovnici in še pri nekaterih drugih predstavah zastoj v dvorano. Tudi vsi vemo, da je ta naša dvorana premajhna in da nas pesti tudi ta problem...

KAJ SO PAVEDALI ŠTUDENTJE

— Oprosti, si mogoče reden obiskovalec BS?

— Ne. Študiram v Ljubljani in nisem imel možnosti, da bi si ogledal več predstav.

— Si danes prvič?

Ne! Danes sem že drugič!

Katero predstavo si si že ogledal?

A... Kamen za pod glavo.

In kaj meniš o tej predstavi?

Všeč mi je bila.

Zakaj?

Zaradi igre, režije... Edino jezik mi je delal malo problemov...

Kaj pa meniš o cenah?

To mi pa ni všeč... Predrage karte!

Kaj pa ti? Si redna obiskovalka?

Da. Jaz sem skoraj redna obiskovalka.

In katera predstava ti je bila najbolj všeč?

Ja, vsekakor Kamen za pod glavo... igra je bila izvrstna! Sploh so ti igralci iz drugih republik bolj direktni kakor naši. Edino jezik mi je delal preglavice, ker se je slabo slišalo in razumelo!

Kaj pa druge predstave?

Tudi druge so bile dobre. Čarovnica me je zelo navdušila — že drugič! In seveda Gospoda Glembajevi...

Kje si pa Čarovnico že gledala?

V Ljubljani.

Pa je kakšna razlika?

Nel!

Kako se ti zdi trenutno kulturno življenje v Mariboru?

Trenutno kulturno življenje v Mariboru precej stagnira.

Kaj pa BS?

Ja, to je nekaj večjega.

Hodiš kaj na predstave BS?

Ja! Ogledal sem si večino predstav.

Katera ti je bila najbolj všeč?

A... Gospoda Glembajevi.

Kaj misliš o predstavi Kamen za pod glavo?

Ja... Kamen... Ta predstava je bila nagrajena in kot takšna bi morala biti marsikomu všeč.

Pa ti? Kaj misliš?

Kamen za pod glavo je bil res dober. Samo besedilo je bilo nerazumljivo. V drugem delu predstave pa se prvi precej ponavlja... Čarovnica — pri tej predstavi pa je besedilo precej težko. Igra je bila tako-tako, še dobra...

Kaj pa režija?

Režija? Režija je bila dobra. Scena pa — ne vem...

Kaj pa meniš o izboru sodobne tematike na BS?

Menim, da je bil kar dober izbor sodobne tematike. Bilo je dosti novega.

Si si ogledal mogoče katero predstavo našega mariborskega gledališča?

Ja, gledal sem Equusa. Predstava mi je bila všeč. Za usmeritev mariborskega gledališča je to nekaj novega.

Kaj pa cene na BS?

Mislím, da so karte predrage.

Za študentov žep?

Absolutno, absolutno, absolutno...

Ali hodiš redno na BS?

Ja... skoraj vsak večer...

Če si reden obiskovalec, potem mi lahko poveš nekaj svojih vtisov!

Ja, odlična stvarca. Lepo organizirana, samo — predragal!

Kaj pa kvaliteta?

Prav na zavidljivi ravni!

Si redna obiskovalka BS?

NE.

Danes prvič?

Da. Samo to lahko povem, da mi je znan Kamen za pod glavo, ker je bila ta predstava prva na Sterijinem pozorju in današnjega Equusa sem že gledala.

Kaj meniš o letošnjem BS?

Ja, krasna manifestacija, samo da nimam rad, da se v enem tednu nakopiči vse. Rajši bi videl, da bi se dobre predstave vrstile skozi vse leto.

Kaj pa vstopnice, si dobil?

Ja, za petindvajset jurjev sem jih kupil, ostalo pa... tako...

Katera predstava ti je bila najbolj všeč?

Igralec je igralec! Vsekakor!

Kako se ti zdi BS?

Večinoma so izbrane same dobre predstave. Čarovnica se mi zdi najboljša.

Zakaj?

Predvsem zaradi scene in baletnih vložkov.

Pa igralca sama?

Predstavila je vlogo dekleta, ki se ne more živjeti v drugačno življenje. In zato mi je bila všeč.

Pa režija na BS sploh?

Režija je bila še kar v redu. Edino pri Baladi o trobenti in oblaku se mi ni zdela v redu. Zelo v redu se mi je zdela predstava Gospoda Glembajevi.

Ali znaš utemeljiti, zakaj prav Glembajevi?

Predvsem zaradi igre. Igra je bila naravna in pa zaradi besedila — bilo je zanimivo.

Pa kvaliteta na BS?

Ja, letos je bila dobra manifestacija. Vendar ni bila boljša od lanske.

Kaj meniš o cenah za karte?

Ja, to je dobro vprašanje. Seveda so predrage. Pa ne samo za študentov žep, pač pa tudi za delavcev, ker bi se moralo gledališče približati ljudstvu.

Hodiš na predstave BS?

Ja, seveda! Če pa že ne grem na predstave, se vsaj zanimam zanje, berem kritike, zbiram mnenja in si ustvarim svojo predstavo o predstavi. Gledal sem večino predstav, od katerih mi je bila najbolj všeč Glumac je glumac!

Tako. Bolj ali manj podobni odgovori na podobna vprašanja. V redu, karte je težko dobiti in so predrage, a koliko stvari bi še lahko našli, ki so nedosegljive za povprečen študentski žep. Dosti bolj zanimiv je problem študentskega obiska predstav. Slabo, slabo, slabo... Ali je res, da so v Mariboru študentje tako nezainteresirani, hladni, da ni nobenega interesa za podobna dogajanja, kaj šele idej, entuziazma za rojstvo lastne kulture, lastnega odra... Nekaj je gnilega v tem. Kje? Kdo? Zakaj?

Eni tako ...

Drage karte — poceni karte, ker zastonj kart ni ...

Med odmori se nekateri zabavajo po svoje

... drugi pa drugače!

Razburjeno... in ... zamišljeno

Letos, prvič, dosedaj je Katedra podelila nagrado za najvznemirljivejšo predstavo BS predstavi AGRFT: Tri medigre

Debata po predstavi ...

Konec jel Kam pa zdaj ...?

Borštnikovo srečanje za snobe in za našega akreditiranega novinarja

Tudi študentje so sodelovali na BS, pa čeprav samo s petjem (Oktet Miloša Zidanška)

Še nekaj o letošnjem dobitniku Boršnikovega prstana

Maks Furijan v akciji (skrajno levo)

Maks Furijan je navdušil s svojo preprosto in prisrčno zahvalo

Maks Furijan, že več kot petdeset let aktiven igralec a odrskih deskah, je letošnji dobitnik najelitnejše nagrade, ki jo lahko prejme slovenski igralec. Če se na kratko ozremo nazaj na njegovo ustvarjalno pot, se nam lahko vsili misel, zakaj tega priznanja ni dobil celo prej, kajti tako plodne, aktivne igralske osebnosti zlepa ne srečaš. Ne bi naštevali oseb iz kopice gledaliških del, ki jim je s svojo kreacijo vliil življenje, niti njegovih igralskih deležev v filmih, televizijskih igran... Dovolj je podatek, da je od upokojitve do danes odigral še cel kup važnih vlog, zadnjo prav na letošnjem Boršnikovem srečanju v Srebrnih nitkah v izvedbi Eksperimentalnega gledališča GLEJ. Tudi to je eden izmed redkih, če ne celo edini primer, da povabi eksperimentalno gledališče, ki pravzaprav njegove stvaritve temeljijo na pretežno mladih močeh k sodelovanju igralca iz tako stare generacije. Torej lahko Maksu Furijanu, temu 75-letnemu mladeniču, k nagradi samo čestitamo in mu zaželimo še več vlog, še več nastopov, še več potovanj po večno privlačnem svetu odrskih desk.

Oče: sin (SNG Ljubljana: Gospoda Glem-bajevi)

Da li ti fali koja daska...? Evo ti daskul

Teatar u gostima iz Zagreba je z lahkotno komedijo Gospod lovec navdušil kljub pozni uri in zakasnitvi

SSG Trst: Sedma zapoved — Kradi malo manj (nagrada občinstva)

Zijah Sokolović — improvizacija

MGL: Donja Rosita

DIALEKTIKA V GLEDALIŠČU

VEČ ZDRAVEGA ŠPORTA

Ves naš up gradimo na športni publiki.

Naše oko gleda iz koticke, ne bomo tajili, v tiste ogromne cementne skodele, napolnjene s 15.000 ljudmi vseh razredov in potez obraza, najpametnejšo in najbolj nepristransko publiko sveta. Tukaj boste našli 15.000 ljudi, ki plačujejo visoke cene in pri tem pridejo na svoj račun na osnovi zdrave ekonomske regulacije ponudbe in povpraševanja. Na drugi strani ne morete pričakovati takšne nepristranskosti. Pokvarjenost naše gledališke publike izhaja od tod, ker niti gledališče niti publika nimata predstave, kaj bi se tu pravzaprav moralo dogajati. Ko ljudje kupujejo vstopnice za športne hale, natanko vedo, kaj se bo zgodilo; in natanko to se tudi dogaja, ko zasedejo svoja mesta; torej da izvežbani igralci z najfinejšim občutkom dolžnosti na sebi najuglednejši način razvijajo svoje posebne veščine, in to tako, da dajejo videz, kakor da to počnejo v glavnem zaradi svoje lne zabave.

V nasprotju s tem staro gledališče danes nima več svoje podobe. Zakaj končno tudi gledališče ne bi imelo svojega „zdravega športa“? Če bi na zgradbe, ki že stojijo in žrejo davke, zgrajene v gledališke namene, gledali enostavno kakor na bolj ali manj prazne prostore, v katerih bi lahko uprizorjali „zdrave športe“, bi se nedvomno tudi v njih dalo doseči nekaj, kar bi koristilo publiki, ki danes resnično pridobiva današnji denar in vsak dan je današnje govedino.

Razumljivo, lahko rečemo, da tudi danes obstaja publika, ki od gledališč zahteva nekaj drugega in ne šport. Toda niti v enem primeru nismo opazili, da občinstvo, ki danes polni gledališče, karkoli od njega zahteva! Rahli odpor občinstva, da zapusti svoje gledališke sedeže, ki jih je podedovalo od dedov, ne smemo napak razlagati kakor prisotnost sveže volje.

Ljudje so se navadili od nas zahtevati, da ne proizvajamo izključno za povpraševanje. Kljub vsemu verjamem, da umetnik, celo če ustvarja v zloglasni mansardi brez pristopa javnosti za bodoče generacije, ne more ustvariti prav nič, če nima vetra v jadrnih. Veter pa mora pihati v njegovem času, ne sme biti neki veter prihodnosti. Niti malo pa ni določena smer vetra (če je veter, lahko — kakor je znano — jadrano tudi proti njemu; jadrati ni mogoče v brezvetrju ali z vetrom prihodnosti) in čisto mogoče je, da umetnik še zdaleč ne dosega največjih učinkov, če jadra z današnjim vetrom. Po današnjem pojmovanju nekega gledališkega dela bi bilo popolno napačno, recimo, dokazovati obstoj ali neobstoj kontaktov v njem. V gledališču je stvar drugačna.

Gledališče brez stika z občinstvom je nesmisel! Naše gledališče je torej nesmisel. Danes gledališče nima stikov z občinstvom zato, ker ne ve, kaj občinstvo od njega zahteva. Kar je gledališče nekoč moglo, danes ne more več, in četudi bi moglo, ljudje tega več ne bi marali. Tako gledališče še dalje počne, česar ne more več in kar se od njega več niti ne zahteva. V vseh teh dobro ogrevanih, lepo osvetljenih, impozantnih zgradbah, ki žrejo ogromno denarja, in v vsem, kar se sedaj tam dogaja, ni več niti za pet par zabave. Niti eno današnje gledališče ne bi moglo poklicati na eno svojih predstav ljudi, o katerih se govori, da jih pisanje gledaliških del zabava zaradi pričakovanja, da bodo ti ljudje potem občutili potrebo, za to gledališče napisati delo. Takoj bi ugotovili: tu nikjer ni zabave. Ne pihaj nikakršen veter v nobena jadra. Ni „zdravega športa“.

Vzemimo za primer igralca. Ne trdim, da je v današnji dobi manj talentov kakor v prejšnjih,

trdim pa, da še nikdar ni obstajal tako izmučen, zlorabljen, zastrašen in umetno priganjan trop igralcev, kakor je današnji.

Nihče, ki ga njegovo delo ne zabava, ne more pričakovati, da bo s tem zabaval nekoga drugega.

Nekateri so lahko prisostvovali samo ognjemetu ...

19. 10. 1978 ob 19. uri — otvoritev BS

SLG Celje: Čarovnica iz Zgornje Davče

Najdaljši aplavz

PRILOGO SO PRIPRAVILI:

Goran Devidé
Iztok Jančar
Jasna Kunstek
Tatjana Kušar

Janez Premože
Nataša Samastur
Igor Turičnik

ISKRICE

— Stali smo pred gledališčem in opazovali prekrasen ognjemet. Našim gledališčnikom spet ni uspelo požgati lastnega doma! Stali smo tako in se vpraševali, katero stavbo bi izbrali mi za požig?!...

— Trije študentje stopijo v gledališko ložo. Odmor je. Dve ženski sedita in razpravljata o „domaćih“ problemih. Eden od študentov vpraša: „Oprostite, je tukaj zasedeno?“ „Ne, odgovori ena izmed njiju, tukaj je zastano!“

— Vsi fotografi, posebno fotografi Katedre, po Borštnikovem srečanju nimajo več mamega spanca. Sanjajo namreč o tovarišu Jenezu Jemcu (organizatorju spremljevalnih manifestacij in uradnem fotografu BS), kako jim s sekuro razbija fotoaparate!

— Obžalujemo, da nima katedra toliko denarja, da bi kupila skrito kamero, s katero bi posnela osrednjo spremljevalno manifestacijo BS, ki se je odvijala v bifeju SNG Maribor!

Zvedeli smo, da so karte za nekatere predstave Borštnikovega srečanja pošle že v predprodaji. To lahko pomeni troje. Prvič, da smo snobi in navalimo na teater ko je to modemo. Drugič, da je sindikat pokupil vse karte in jih razdelil svojim članom. Tretjič, da smo morda postali ljubitelji teatra in da Maribor le ni takšen „Blatni dol“ kot izgleda.

Maks Furijan je bil na tiskovni konferenci prijetno presenečen nad intimnim vprašanjem mlade novinarka, če je že kdaj igral na Borštnikovem srečanju!

